

CARTA A JOAN OLIVER

Estimat Joan Oliver,

El nostre poble d'estar per casa, com l'heu qualificat, aquesta vegada s'ha vestit de gala per a dir-vos coses amables i fer-vos homenatge. Val la pena de subratllar-ho, car massa sovint som desmemoriats i desagrats i, sobretot, gadius d'elogis i de reconèixer mèrits. Però aquesta vegada ho hem fet molt bé i n'heu d'estar safistet i orgullós. Ha sortit a relluir l'or municipal i l'Ajuntament, per a expressar-vos admiració i afecte us ha dit paraules que eren ben allunyades de la fredor administrativa.

Els vostres amics de cinquanta anys enrera -que ja no som masses- ens hem sentit integrats en aquest homenatge i quan s'ha fet l'evocació de la vostra joventut i de la vostra obra, era una mica la nostra joventut la que revivíem. Això vol dir, que no érem uns simples espectadors, sino que hem compartit amb Vós aquests dies que us han estat dedicats. Els noms que, acompanyant el vostre, s'han anat repetint, eren per a nosaltres noms amics que no hem oblidat, malgrat les vicissituds passades i les absències, algunes ai! definitives.

Retrobo entre els papers que conservo, el meu títol de redactor del "Diari de Sabadell" que porta la vostra signatura com a Director. Jo tenia aleshores totjust disset anys, i els anys que ens separen em semblaven aleshores molt més que no pas avui, i us mirava als que dirigíeu el Diari com uns homes molt grans i molt importants que ho havíeu de saber tot. Els anys que han passat des d'aquella data tan remota que en vàreu posar el vostre nom al costat del meu en un carnet del Diari, em permeten avui de dir-vos que la felicitació dels vells amics, no serà ni oficial, ni solemne, ni espectacular; però -humil i senzilla- serà més emocionada i profunda que cap d'altra.

Si heu de dir la veritat, de totes maneres, em sembla que això de que us emmedallin d'or, que posin el vostre nom a un Institut de Batxillerat i es parli de donar el vostre nom a un carrer de Sabadell, no us ho havíeu pènsat mai; i crec que us costa d'avenir-vos-hi. Però, la vida és així: i ara cal afrontar els elogis i les abraçades.

De totes maneres, jo vull fer constar -i ho he subratllat en una taula rodona i en una ponència de la Fundació Bosch i Cardellach- que en la vostra obra mai no heu desmentit el vostre sabadellencisme i el vostre amor a la ciutat. He tingut interès en dir que les entremaliadures que podés fer la "Colla de Sabadell" tenien com a fonament el desig d'esperonar la ciutat endormiscada, escandalitzar-la per a fer-la reaccionar. Que tots els que formàveu aquell Grup, éreu massa intel·ligents i massa lúcids per fer: facècies perquè sí. I per això he volgut subratllar tot el que heu fet per a Sabadell. Car, altrament, si només parléssim de les bromes de la "Colla de Sabadell" (entre les quals potser hi trobaríem algun fanal municipal romput a cops de roc) no crec que quedés massa justificat l'emmedallament municipal.

A la gent, als pobles que estimes, cal sovint sotraguejar-los perquè no s'endormisquin en posicions fàcils, rutinàries i insípides. És el que vosaltres vàreu fer; han hagut de passar molts anys perquè el vostre poble s'adonés de tota la tendresa que s'amagava darrera d'aquelles farces. Val més tard que mai, però. I es important haver-ho pogut fer. I si, a vegades us heu queixat de que la vida us ha tractat malament, ara podeu constatar que hi ha moments en què la vida es torna amable i compensa una mica les hores de maltempada.

Que durí, i que nosaltres ho puguem veure!

Una abraçada.
Lluís Casals i Garcia